

Forfatter: Bergsøe, Vilhelm

Titel: Ved Albanersøen

Citation: Bergsøe, Vilhelm: "Ved Albanersøen", i Bergsøe, Vilhelm: *Poetiske Skrifter, 1-7 - Bind VII*, 1905-, s. 455. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur:
<https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-berg07tom-shoot-workid59011/facsimile.pdf>
(tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Poetiske Skrifter, 1-7 - Bind VII

Det er Smaating, vil maaske du sige,
men i dem sig Sjælen vokser stor,
og til Gengæld la'er den ej de rige
Undersyner fra en Skønhedsjord.
Dybt at stemmes Sjælen just forlanger,
efter det den higer paa sin Vej,
derfor, Ischia, bl'et jeg ej din Sanger,
du fortryller — men du stemmer ej.

VED ALBANERSØEN.

Dernede, dybt under Klippernes Li,
hvor Kilderne risler og rinder,
der løber en Skovgang, en hemmelig Sti,
som kun den vejkendte finder.
Den slynger sig frem i ustadig Flugt
lig Snogen paa Skovbundens Blade,
men følger dog tro hver sivbræmmed Bugt
langs Søens blinkende Flade.

Det er, som havde den sluttet en Pagt
med disse lysende Bølger,
og som de havde Velsignelsen lagt
i alt, hvad dens Løvtag dølger;
thi Bregnen, Burren og Vedbundens Net
gør Stiens Slyngninger trange,
og Hvidljørnens Grenværk slutter saa tæt,
at Solstraalen selv bliver Fange.

Alt aander en stille, stemningsfuld Fred,
der tryller som gamle Minder,
især mod Aften, naar Sol gaar ned
og rødner Klippernes Tinder.
Naar Bølgen skvulper med sagte Slag
mod Bjergets stenlagte Bringe,
og naar den hurtigt vigende Dag
til Hvile Klokkerne ringe.

Da stiger — skønt det er sært at tro —
et Barndomsbilled fra Hjemmet,
og midt i Aftenens dæmrende Ro
jeg føler mig selv saa fremmed;
men Billedet, som der manedes frem
ved Duften, ved Skvulpet og Klangen,
er simpelt, som selve mit simple Hjem;
thi det er — Kirsebærgangen.

Den øde Stilhed, den friske Duft
af Grønt og Hvidtjørne blandet,
den svage Summen i Aftenens Luft,
de lyse Blink over Vandet,
den snærende Frø, de hældende Træer,
Rørsangerens kvidrende Stemme —
alt drager min Tanke saa nær, saa nær,
og pludseligt er jeg hjemme.

Jeg gaar der igen. Jeg kender hver Plet
i Barnets Paradishave —
se, Tjørnen spænder sit hvide Net
ud over de gamle Grave!
Og mærk fra Sundet den luftende Vind,
som stryger langs Voldens Banke —
o, hjemlige Luft, du gør varm min Kind
og livner op i min Tanke.